

Sygn. akt II AKa 212/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA – Dorota Radlińska

Protokolant: – sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Justyny Brzozowskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2021 r.

sprawy

1. K. W. (1) s. J. i H. z d. C. urodz. (...) w W.,

oskarżonego o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 299§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

1. P. P. (1) s. B. i B. z d. P. urodz. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.(x2), art. 299§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 października 2016 r. sygn. akt XVIII K 180/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych K. W. (1) i P. P. (1) w ten sposób, że orzeczone wobec oskarżonych łączne kary pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) lat,

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych K. W. (1) i P. P. (1) utrzymuje w mocy,

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym od K. W. (1) kwotę 4000 (cztery tysiące) złotych a od P. P. (1) kwotę 5800 (pięć tysięcy osiemset) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża oskarżonych wydatkami w częściach przypadających na każdego z nich.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 212/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r.,
sygn. akt XVIII K 180/14

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. obraży prawa materialnego, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenie art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji gdy rzeczywista wysokość szkody nie została udowodniona; <p>II. W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku:</p> <p>1. Naruszenie przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka P. C., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że jako 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

broker ubezpieczeniowy ubezpieczał urzędnika A. i brał udział w prezentacjach podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka L. B., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdziła, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczała urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. K. (1), który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r.,

będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. Ł., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. Z., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka R. O., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny,

a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A., wykonał wydruk testowy z tego urzędnika podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. P., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A., wykonał wydruk testowy z tego urzędnika podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 14 § 1 kpk, poprzez przekroczenie zakresu oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzucano w akcie oskarżenia

wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z opinii z zakresu badania dokumentów dotyczącej oskarżonego na okoliczność tego, czy podpisy znajdujące się pod umowami określonymi w akcie oskarżenia zostały sporządzone przez oskarżonego;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości, tj. ewentualnego sfalszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy biegły nie był w stanie stwierdzić z całą pewnością, że podpisy należą do oskarżonego, a nie został przeprowadzony żaden inny dowód na tą okoliczność, a przedmiotowa kwestia została pominięta w uzasadnieniu;

- art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia i ewentualnie wysokości szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji gdy była to okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w dowolnej wysokości, nie mającej uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym;

- art. 415 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu oraz przeprowadzono egzekucję z majątku oskarżonego;

- naruszenie art. 6 kpk poprzez ograniczenie oskarżonemu prawa do obrony i zaniechanie przez Sąd przesłuchania na rozprawie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania oraz nagminne uchylanie pytań obrońcy, podczas gdy możliwość przesłuchania tych świadków oraz zadawanie pytań wezwanym świadkom stanowi realizację prawa do obrony;

w konsekwencji obraży w/w przepisów także:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (1) w dniu 21 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego Wojskowej Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 093 236,99 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 5.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym

Wojskowej Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 30 sztuk zabezpieczeń A. (...) z licencjami single user, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadził tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez CUP WAT z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 §1 kk;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (1) w dniu 15 czerwca 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. M., działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego Wojskowej Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 542 549,61 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 28.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym Wojskowej Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 20 sztuk zabezpieczeń A. (...) wersja Beta, która to umowa miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu

i zamiaru wywiązania się przez CUP WAT z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony działał w zamiarze umyślnym, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym świadczy fakt, że poręczył za zobowiązanie swoim majątkiem osobistym, który następnie został poddany egzekucji komorniczej, ponadto oskarżony w początkowym okresie wywiązywał się ze spłaty zobowiązania, a do zaprzestania spłat doszło już po zmianie zarządu, kiedy oskarżony nie miał już wpływu na decyzje podejmowane przez nowe kierownictwo.

Z ostrożności procesowej:

1. rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) kary w postaci: łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat; kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 150 zł; obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1 467 225, 61 zł, przy wymiarze której Sąd nie wziął pod uwagę stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa,

	<p>dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym. Trzeba zaznaczyć, że wysokość rzekomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżonego P. P. (1) w stosunku do innych oskarżonych jest niewielki, bowiem pozostałym współoskarżonym zarzucono doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach kilka razy większych niż oskarżonemu P.. Biorąc pod uwagę chociażby tylko tę okoliczność, orzeczona kara jawi się jako rażąco niewspółmierna. Sąd I instancji wyszedł również poza granice oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Za częściowo zasadne uznano podniesione w obu apelacjach z ostrożności procesowej zarzuty rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności. Sąd</p>		

odwoławczy mając na uwadze treść podniesionych zarzutów oraz ich uzasadnienie uznał, że Sąd meriti nie uwzględnił w sposób właściwy wszystkich okoliczności mających wpływ na sposób ukształtowania i wymiar orzeczonych kar łącznych w wymiarze 5 lat. Zdaniem Sądu Apelacyjnego należało w części uwzględnić stanowisko obrońcy obu oskarżonych zawarte w obu apelacjach i złagodzić orzeczone kary łączne pozbawienia wolności do lat 4. Za takim rozstrzygnięciem przemawia również charakter popełnionych przez oskarżonych czynów łączność przedmiotowo – podmiotowa. W pozostałym zakresie omawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie i zdaniem Sądu odwoławczego charakter czynów przypisanych obu oskarżonym, stopień ich winy oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości nie pozwalał na dalsze złagodzenie orzeczonych kar i wymierzenie ich z warunkowym zawieszeniem ich wykonania w dolnym wymiarze zagrożenia. Tego rodzaju kary były bowiem rażąco niewspółmiernie łagodne i nie zostałyby zrealizowane dyrektywy i cele kary określone w art. 53 k.k. Z powyższych względów brak było również postaw do zmiany wyroku w zakresie wymiaru orzeczonych wobec obu oskarżonych kar grzywny, które w ocenie Sądu odwoławczego nie noszą cech rażącej surowości.

Natomiast na uwzględnienie nie zasługują pozostałe zarzuty podniesione w obu apelacjach, które są tożsame i dlatego też zasadne jest i celowe łączne ich rozpoznanie.

Wbrew twierdzeniom autora obu apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy

dokonywaniu ustaleń faktycznych zeznań świadków P. C., L. B., J. K. (1), J. Ł., A. Z., R. O., A. P..

Realizując wytyczne zawarte w końcowej części uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2019 r. stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom autora obu apelacji także z zeznań świadka R. O. nie wynika, żeby w rzeczywistości występował przedmiot leasingu w postaci programu komputerowego A.. Taki wniosek nasuwa się w sposób jednoznaczny po analizie zeznań składanych przez R. O. na poszczególnych etapach postępowania w przedmiotowej sprawie k. 198784 – 19786, k. 24651 – 24650, k. 27706 – 27708. Świadek zeznając o odnośnie systemu A. stwierdził: „Ja nie pamiętam abym miał szkolenie z tego systemu, nie prezentowałem żadnemu zewnętrznemu podmiotowi tego systemu, nie wiem czy produkt był komukolwiek sprzedawany, jak nikomu tego produktu nie pokazywałem ani nie uczestniczyłem w sprzedaży tego produktu, tym zajmował się bezpośrednio B.”; „Nie mam wiedzy, kto został użytkownikiem tego systemu”, „Ja pracując w firmie nigdy nie widziałem więcej niż jednego pełnego kompletu systemu A.” (pełny tj. komplet oprogramowania i klucza sprzętowego) (k. 24649). Podczas kolejnego przesłuchania świadek zeznał zaś: „Ta wersja systemu (...), którą wiedziałem to była wersja demo, taką wersję znam” (k. 27707). Podczas tego przesłuchania R. O. stwierdził również: „To było jednorazowe takie zdarzenie gdzie zetknąłem się z takim systemem. Trudno mi powiedzieć czy było to za czasów (...) czy (...). Nie wiem czy (...) i (...) byli właścicielami tego systemu,

nie wiem czy finalnie go kupili. Nie wiem kto był twórcą tego systemu” (k. 27707).

Mając zatem na uwadze treści zeznań świadka R. O. uznać należy, że w żaden sposób nie podważają one ustaleń Sądu meriti odnośnie tego, że obaj oskarżeni tj. K. W. (1) i P. P. (1) mieli świadomość, że zawarte pomiędzy spółkami a (...) umowy leasingu miały charakter fikcyjny gdyż obaj oskarżeni nie byli właścicielami, czy choćby posiadaczami urządzeń stanowiących przedmiot umów leasingu czyli programu komputerowego A..

Odnosząc się zaś do kwestii prawidłowego odczytania meritum art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie nie została naruszona zasada in dubio pro reo w związku z wątpliwościami autora apelacji odnośnie autentyczności podpisów pod wskazanymi umowami oraz brakiem dostarczenia przez pokrzywdzonego oryginałów tychże dokumentów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego orzekającego w przedmiotowej sprawie nie można przyjąć, że brak oryginałów a w związku z tym stwierdzenie biegłego, że dany zapis „najprawdopodobniej” został nakreślony przez daną osobę, oznacza naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w sytuacji gdy poczyni jednoznaczne ustalenia faktyczne, że podpisy pod umowami o przelew wierzytelności leasingowej nr 306/II/5/98 i 306/3/II/6/98 zostały nakreślone przez oskarżonego K. W. (1), zaś pod umowami o przelew wierzytelności leasingowej nr (...) i nr (...) przez oskarżonego P. P. (1) pomimo, że w tym zakresie w aktach sprawy znajdują się jedynie kopie tych umów i na podstawie badań tych

kopii biegły stwierdził, że naniesione tam podpisy najprawdopodobniej są autentycznymi podpisami pochodzącymi od oskarżonych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pomimo takich stwierdzeń biegłego uznać należy, że nie została naruszona zasada *in dubio pro reo* gdyż nie wystąpiły tego rodzaju wątpliwości o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Naruszenie tej zasady może bowiem nastąpić wówczas gdy Sąd *meriti* pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych w danej sprawie dowodów nie dysponuje chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych i jednoznacznych ustaleń faktycznych odnośnie danej kwestii. W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sytuacja nie występuje gdyż sprawstwo obu oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów wynika także z innych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie. Ponadto dla Sądu Apelacyjnego istotne w omawianym zakresie było przesłuchanie w trakcie rozprawy odwoławczej biegłego G. W. autora opinii pisemnych znajdujących się na kartach 255585 – 25602 i 25603 – 25623 akt przedmiotowej sprawy.

Przesłuchanie biegłego, który podtrzymał wnioski zawarte w opiniach pisemnych pozwoliło Sądowi odwoławczemu na bardziej precyzyjne i wszechstronne poznanie mechanizmów badawczych i powodów jakie miały wpływ na treść wniosków końcowych. Z wypowiedzi biegłego na pytanie obrońcy oskarżonych odnośnie możliwości wskanowania podpisów G. W. stwierdził, że gdyby w trakcie badania dokumentów zauważył, że są różnice w podłożu, zabarwieniu, że występują piksele

to jest to możliwe do wykrycia i przy badaniu na pewno ująłby to w ekspertyzie gdyby taka sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie. Przyjąć zatem należy na podstawie powyższej wypowiedzi biegłego, że taka sytuacja nie wystąpiła w zakresie możliwości sfalszowania czy też wklejenia podpisów oskarżonych.

Ponadto zauważyć należy, że w toku całego postępowania zarówno oskarżeni jak również ich obrońca nie podnosili kwestii sfalszowania, podrobienia czy też wklejenia podpisów pod wymienionymi umowami o przelew wierzytelności.

Ponadto biegły stwierdził rażące podobieństwa we wszystkich zespołach cech i elementów pisma będących przedmiotem badania i w niektórych przypadkach jest to 99% a w niektórych 100% pewności. Istotna jest również wypowiedź biegłego odnośnie asekuracji wynikającej z faktu, iż nie dysponował oryginałem umowy i dlatego w takiej sytuacji jak stwierdził taką opinię wydaje się z ostrożności i przy określeniu „najprawdopodobniej” występuje 99% pewności.

Mając na uwadze treść opinii biegłego i jego wypowiedzi podczas rozprawy odwoławczej Sąd Apelacyjny uznał, że w realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie naruszył zasady zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. i miał pełne podstawy aby przyjąć, że podpisy pod umowami o przelew wierzytelności leasingowych także są autentycznymi podpisami nakreślonymi przez oskarżonych. W tym zakresie ustaleń Sądu

meriti oraz wniosków końcowych zawartych w opinii biegłego G. W. w żaden sposób nie podważają dołączone do akt przez obrońcę oskarżonych kserokopie ekspertyz pisma ręcznego i monografie opublikowane w 2017 r. i 2020 r. Wspomniane monografie zawierają bowiem teoretyczne rozważania, które nie odnoszą się do realiów faktycznych i dowodowych występujących w niniejszej sprawie.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego wynika, że sposób rozpoznania pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach wniesionych przez obrońcę oskarżonych nie został zakwestionowany i rozwiązania Sądu Apelacyjnego poprzednio rozpoznającego niniejszą sprawę w postępowaniu odwoławczym w sprawie o sygn. akt II AKa 240/17 nie budzą zastrzeżeń w związku z tym Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby i konieczności czynienia w tym zakresie bardziej szczegółowych rozważań niż uczyniono to w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 października 2017 r. na str. 71 – 74. Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu odwoławczego orzekającego podczas poprzedniego rozpoznania niniejszej sprawy odnośnie naruszenia art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zeznań świadków P. C., J. K. (1), L. B., J. Ł., R. O. i A. P..

Z zeznań wymienionych świadków podobnie jak z zeznań R. O. w żaden sposób nie wynika aby w rzeczywistości istniał przedmiot umów leasingowych w postaci programu komputerowego A.. Samo zaś uczestnictwo w pokazie takiego oprogramowania nie oznacza, że zostało ono wprowadzone do produkcji co wynika z zeznań J. K.

(2) – profesora Katedry Systemów Intelktualnych Uniwersytetu w M.. Wzór takiego systemu świadek przekazał nieodpłatnie K. G. w zamian za przyszłe dywidendy, których nigdy nie otrzymał.

Świadek J. Ł., jak wynika z zebranych w sprawie dowodów był źródłem informacji dla A. A. ale również uwiarygadniał operacje finansowe. Przekazanie przez tego świadka dyskietki z oprogramowaniem (...), której komputer nie potrafił odczytać nie oznacza, że faktycznie przedmiot umów leasingu w postaci wspomnianego programu komputerowego A. faktycznie istniał.

Sąd odwoławczy w ramach niniejszego postępowania nie rozważał zarzutu obrazy art. 415 § 1 k.p.k. gdyż orzeczenie w tym zakresie zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 25 października 2017 r. i nie było przedmiotem zaskarżenia przez obrońcę oskarżonych w ramach wniesionej kasacji i tym samym ten element rozstrzygnięcia nie był z tego powodu przedmiotem uchylecia przez Sąd Najwyższy.

Na zakończenie rozważań należy także stwierdzić, że jest oczywistym dla Sądu odwoławczego, że obrońca oskarżonych ma prawo podnieść w środku zaskarżenia wszystkie rodzajowe zarzuty określone w art. 438 k.k. Jednocześnie jednak nie tylko prawem ale i obowiązkiem Sądu odwoławczego jest ich rozważanie i ocena czy nie są one wewnętrznie sprzeczne. Dla Sądu Apelacyjnego orzekającego w niniejszej sprawie jednoczesne kwestionowanie sprawstwa oskarżonych poprzez zarzuty błędu

w ustaleniach faktycznych oraz wymiaru orzeczonych kar poprzez zarzut rażącej niewspółmierności kary w istocie oznacza przyznanie skarżącego, że czyny przypisane oskarżonemu zostały przez niego popełnione. Takie stanowisko wynika z logicznego rozumienia reguł procesowych obowiązujących w procesie karnym, jak również istoty poszczególnych zarzutów odwoławczych. Kwestionowanie rodzaju czy też wymiaru orzeczonej kary poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. powinno bowiem nastąpić dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje zarówno dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne, dotyczące sprawstwa oskarżonych jak również przyjętą w wyroku ocenę prawną tego ustalonego wcześniej zachowania. Ponadto skoro w orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie dominuje stanowisko, że zarzut obrazy prawa materialnego dotyczący kwalifikacji prawnej czynu jest aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje dokonane ustalenia faktyczne, to powyższa zasada powinna odnosić się także do relacji zarzutów określonych w art. 438 pkt 3 i pkt 4 k.p.k. Jaki jest bowiem logiczny sens kwestionowania rodzaju czy wymiaru orzeczonych kar jednostkowych oraz wymiaru kary łącznej w końcowej części środka odwoławczego w sytuacji gdy w ramach pierwszych zarzutów odwoławczych kwestionowane są ustalenia faktyczne dotyczące popełnienia przez danego oskarżanego zarzucanego mu przestępstwa.

Z tych też względów jednoczesne kwestionowanie ustaleń faktycznych i wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych kar, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie

<p>oznacza, że skarżący w istocie pośrednio przyznaje, iż obaj oskarżeni popełnili zarzucane im czyny, gdyż dopiero przy takim założeniu aktualne i sensowne jest kwestionowanie wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych K. W. (1) i P. P. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów, - o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonym kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w dolnym wymiarze zagrożenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Podniesione w obu apelacjach zasadnicze wnioski o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów nie zasługują na uwzględnienie gdyż wydany w stosunku do obu oskarżonych wyrok odnośnie ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej oraz pozostałych rozstrzygnięć oprócz wymiaru kary łącznej jest prawidłowy zaś podniesione w apelacji zarzuty bezpodstawne oprócz tych dotyczących orzeczonych wobec oskarżonych kar. Uwzględnienie w części podniesionego w obu apelacjach z ostrożności procesowej zarzutu rażącej niewspółmierności kary skutkowało zmianą wyroku i złagodzeniem orzeczonych wobec K. W. i P. P. kar łącznych pozbawienia</p>		

wolności do 4 lat przy zastosowaniu zasady asperacji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Oprócz wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec obu oskarżonych w pozostałym zakresie w stosunku do obu oskarżonych wyrok utrzymano w mocy.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Bezpodstawność zarzutów zawartych we wniesionych apelacjach i trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji odnośnie winy oskarżonych, kwalifikacji prawnej i pozostałych rozstrzygnięć oprócz wymiaru kar łącznych skutkowało utrzymaniem wyroku w mocy w tym zakresie.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zmiana w zakresie wymiaru orzeczonych wobec obu oskarżonych kar łącznych i obniżenie ich do 4 lat.	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Uwzględnienie w części zarzutów rażącej niewspółmierności kary skutkowało obniżeniem wobec K. W. (1) i P. P. (1) orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności do 4 lat.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze	

wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
K. W. (1) P. P. (1)	III	O kosztach za postępowanie odwoławcze odnośnie obu oskarżonych orzeczono na podstawie art. 633 k.p.k., art. 634 k.p.k.

7. PODPIS
Zbigniew Kapiński Ewa Gregajtys Dorota Radlińska

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
---------------------------------------	--

Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Czyn opisany w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku odnośnie oskarżonego K. W. (1).		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana
<i>1.3 Granice zaskarżenia</i>		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W zakresie czynu opisanego w pkt 1 i 2 odnośnie oskarżonego P. P. (1)		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana